

BOLETÍN DEL CLERO
DEL
OBISPADO DE LEON

Nuestro Excmo. Prelado se halla actualmente girando la santa Pastoral Visita del Arciprestazgo de Valdevimbre y desde allí pasará al de Castilfalé.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA PAPAE XIII

EPISTOLA AD EPISCOPOS HVNGARIAE

DILECTIS FILIIS NOSTRIS S. R. F. PRESBYTERIS CARDINALIBUS
CLAVDIO VASZARI ARCHIEPISCOPO STRIGONIENSI LAURENTIO
SCHILAŮCH EPISCOPO MAGNO-VARADINENSI LAT. RIT. CETERISQUE
VENERABILIBVS FRATRIVS HVNGARIAE EPISCOPIBVS

LEO PP. XIII

*Dilecti Filii Nostri et Venerabiles Fratres salutem et
Apostolicam Benedictionem*

Insignes Deo aeterno grates tota Hungaria singularibus cum laetitiis agendas iure vos optimo decrevisteis. Deo quippe, satori providentissimo et conservatori regnorum, si qua unquam natio, vestra maxime referre debet vim magnam beneficiorum, non pauca iam saecula difficilesque percusus, acceptam: quibus recolendis celebrandisque beneficiis peraptum obvenit tempus,

patriae vestrae natali felicissime redeunte. In eo namque estis ut annum numeretis millesimum ex quo maiores illi domicilia sedesque suas istis in regionibus collocaverunt, atque res coepit Hungarica.—Constituta sollemnia nihil dubitamus quin dignum plane exitum honestissimaeque fecundum utilitatis sint habitura. Neque enim esse ullus potest sincera caritate civis, quem non decora tangant communis patriae, et cui non acres admoveat imitandi stimulus avita rerum gestarum gloria publice revocata. Ac haec accessio nobilis fiet ex consentiente suffragio excultarum quotquot sunt gentium, quae gaudia vestra amice consociantes, regnum certe gratulabuntur aptis legibus institutisque conditum, civili prudentia et virtute bellica conservatum, multis egregie factis in hanc provectum diuturnitatem et amplitudinem.—Nobismetipsis tam iucunda accidit faustitas vestra quam quae iucundissima, nec quidquam optatius est quam vobiscum, Venerabiles Fratres, praesentes in populo vestro mente animoque versari. Facit hoc praecipue tum Nostra erga Hungariam catholicam peculiaris propensio et curatum vero ipsius in hanc Apostolicam Sedem atque in Nos plane studiosa voluntas, crebris significationibus declarata. Inter cetera, postremis hisce annis frequentes Hungaros Roma vidit, vobis rite ducentibus, ad sepulcra Apostolorum Principum venerabundos; vidimus Nos coram effusos, quum testimonia fidei, obsequii, amoris, communi popularium nomine, exhiberent pulcherrima, Nec defuit eis benevolentia Nostra et opportuna exhortationis alloquium, ut animos in officiis sanctae professionis confirmaremus: quamquam id consulto uberiusque praestitimus nationi universae, litteris ad vos semel atque iterum datis. Nunc autem, quandoquidem commeminisse iuvat qua verecundia et gratia clerus bonique omnes illa paterni animi argumenta acceperint, rursus ad vos interpretes caritatis Nostrae, haec epistola adveniat; quae, favente Deo, saecularis celebritatis et laetitiam augeat et fructus multiplicet.

In tota rerum serie quarum apud vos commemoratio cultu magnifico apparatus, religionis catholicae ea omnino elucet atque eminent virtus, quae optima est incolumitatis publicae conciliatrix honorumque omne genus parens vel faulrix in populis. Sane, quod prudentiores vestrarum rerum scriptores aiunt, oc-

cupatas istic regiones natio Hungarorum nec diu nec prospere tenuisset, nisi eam doctrina et gratia evangelica, iugo superstitionis exemptam, monendo ac mitigando, ac illa adduxisset, iura gentium vereri, laedere neminem, clementiam induere, colere studia pacis, principibus tamquam Deo subesse, fraternitatem domi forisque exercere — Admirabili modo, in GEIZA duce et in primoribus gentis, catholicae fidei apud vos consecrata sunt initia; agente in primis sancto episcopo ADALBERTO, viro apostolicis laboribus et martyrii denique laurea clarissimo. Quae quidem iuilia tanto praestantiora extiterunt, quanto et tempora et loca periculosius patebant funesto cum Ecclesia romana dissidio ab orientalibus erumpenti. Coepta patris institit perfecitque STEPHANVS christianus princeps spectatissimi exempli, divinae in vos benignitatis consiliis magno animi et operae ardore obsecutus. Qui merito gentis vestrae firmamentum praecipuum ac lumen ideo salutatur, quod eam, religionis verae beneficio, non modo ad sempiternae adeptionem salutis, summum bonorum omnium, instruxit, sed ceteris etiam expetendarum rerum praesidiis auxit et nobilitavit. Eo ipso principe, qui pietate excelsa sceptrum suum augustae Dei Matri et beatissimo Petro oblatum dedicatumque voluit, inita est inter romanos Pontifices et reges populumque Hungariae illa studiorum officiorumque vicissitudo quae a Nobis alias est collaudata. Eiusdem coniunctionis sacram quasi vinculum ad perpetuitatem fuit corona regia, Christi Servatoris et Apostolorum iconibus distincta, quam Stephano Silvester II decessor Noster dono misit, quum regium ei attribuit nomen, quod apud vos *Christi fidem longe lateque diffuderit* (1). Illud autem est commemoratu dignum, quod simul Hungarorum comprobatur in obsequio Petri constantiam, ut scilicet eadem corona varias gravesque temporum procellas salva pertulerit, pristino fulgens honore, perinde semper habita religio-seque custodita tamquam regni decus maximum et praesidium.

Eiusmodi auspiciis factum est, ut crescens opibus Hungaria easdem ingressa sit vias quibus populi incedebant christianae Europae adolescentis, et proprium generis ingenium, validum erectumque, eo felicius ad omnem virtutis humanitatisque

(1) Clemens XIII P. M. in alloc. *Si qui mi litari*, die I oct. an. MDCCLVIII.

appulerit laudem. Inde, praeter commoda et ornamenta cetera, haud exiguus provenit hominum numerus, qui sanctitate vitae doctrina, litteris, artibus, gestis muneribus, semetipsos et patriam verissime illustrarunt.—Atque rem sane optimam in moliantur, qui ut allatum est, talium religionis promeritorum selectam copiam, monumentis ex oblivione et silentio eductis, in lucem per sollemnia ipsa proferendam oculisque exponendam curant. Porro monumenta litterarum, quum vestra, tum ea quibus apostolica Nostra tabularia abundant, summa consensione illud testantur quod permagni interest, praesertim hoc tempore, reputare. Videlicet quales fuerint apud maiores vestros Ecclesiae partes in iure publico sive constituendo sive administrando: eius certe sapientia, disciplina aequitas, cunctis ordinibus libentissimis, usquequaque influxit.—Civilis praeterea libertatis, pro qua populus vester nunquam destitit propugnare, Pontifices romani tutores vindicesque se, quodcumque illa in periculum ac discrimen vocata est, vel rogati vel ultro praebuerunt. Id saepius olim accidit; tunc imprimis quum impetus acerrimorum fidei sanctae hostium oportuit refutari. Qua in parte nemo quidem unus non consenserit, clades teterrimas, quae simul plerisque ex occidente populis imminebant, Hungarorum constantia invicta esse depulsas; nulli tamen obscurum est, ad eam eventuum felicitatem decessores Nostros contulisse multum, suppeditata pecunia, missis auxiliis, conciliatis foederibus, praesidio caelesti exorato. Id potissimum praestitit Innocentius XI; cuius perennat nomen, ac utroque clarum insigne factum, liberata nempe circumsedentibus infeste armis Vindobona, et Buda, urbe primaria vestra, post diutinam oppresionem magnifice vindicatum.—Item Gregorio XIII immortale in gentem vestram stat meritum. Quum enim et istic, ob studia novarum rerum ex finitimis infusa populis, religio graviter laboraret, sauberrimum ille consilium, quo iam aliis pro nationibus sapienter liber aliterque perfecterat, idem pro Hungaria, tamquam *insigne et amplo christiani orbis membro*, suscepit. Scilicet collegium vobis in Urbe condidit, quod deinde Germanico adiungendum censuit in quo delecti alumni ad doctrinas virtutesque sacerdotio dignas exquisitius instituti, operam ecclesiis vestris fructuosiore ali-

quando navarent: id quod non intermissa ubertate evenit, multis etiam eductis qui episcopalem gradum magna laude parique Ecclesiae et civitatis decore tenuerunt.

Isthaec Nos similiaque beneficia quae continua Ecclesiae gratia sunt in genus vestrum profecta, libentes agnovimus non tam esse patriis consignata fastis, quam in animis civium alte manere insculpta Instar omnium locuples testis est, inde a saeculo quinto decimo, Ioannes ille Hunyades, cuius consilium et fortitudinem nunquam Hungaria non efferet memor: is igitur grate diserteque affirmavit: *Haec patria, nisi stetisset fide, opibus, reor, non fuisset statura*: eodemque regni moderatore, ordines cuncti, communi ad Nicolaum V epistola, professi sunt: *Utcumque sumus, Apostolica maxime gratia enutriti consistimus*. Quibus testificationibus tantum abest ut consecutae aetates quidquam ademerint ponderis, ut non minimum potius addidisse, beneficiis auctis, videantur —Emergitque in Hungaris, quemadmodum id semper magno opere enisi sint, praecipuaeque sibi duxerint gloriae, ut regnum suum Apostolicae Sedi, tamquam *peculiare et deditissimum*, quam maxime obstrictum tenerent. Huic rei complura quidem ex actis publicis suffragantur; vel litterae a regibus et optimatibus ad Pontifices romanos summa cum pietate perscriptae, vel exempla magnanimae strenuaeque virtutis, quae, ante etiam quam contra irruentes Mahumetanorum copias contenderet, suppetias venit Ecclesiae, ad iura eius tutanda ulciscendasve perduellium iniurias. At, ne fusius ea persequamur, satis loquantur quae multis modis intercessere officia regi Ludovico Magno cum Innocentio VI et Urbano V, plena fidei et observantiae, plena benevolentiae et laudis. Eaque sunt commemorabilia quae Mathias rex Paulo II rescripsit, adhortanti ut nomini catholico, ab Hussitis in Bohemia afflicto, ope valida subveniret: *Ego me, inquit, sanctae romanae Ecclesiae et vestrae Beatitudini una cum regno meo totum dedicavi. Nihil mihi tam arduum, nihil adeo periculosum Dei in terris Vicarius, immo Deus ipse iubere potest, quod suscipere non pium et salutare existimem, quod non intrepidus aggrediar, praesertim ubi de solidanda fide catholica et de contundenda perfidia impiorum agitur..... Quibuscumque religionis hostibus occurrere opus est, ecce Matthias simul et Hungaria... Apostolicae Sedi et vestrae Beatitudini*

devoti manent, aeternumque manebunt. Nec vero vel regis dictis vel Pontificis expectationi res defuit; manetque posteritati gravissimum documentum.—Huc praeterea spectant, tamquam fidelis admodum voluntatis praemia, eae commendationes non paucae nec mediocres, quibus ab hac Sede Apostolica dignatum est genus vestrum; singulares item honores ac privilegia, quae vestris regibus ab ipsa sunt impertita. Libet autem Nobis, praesentemque celebritatem omnino addecet, illustriorem quamdam paginam excitare ex amplo diplomate, quo Clemens XIII Mariae Theresiae, reginae Hungariae, eique in eodem regno successuris *appellationem Regis Apostolici*, privilegio vel consuetudine inductam, pro potestate confirmavit. Hoc igitur Pontificis praeconio, ut iam patres atque avi, nepotes ipsi fruantur: «...Florentissimum Hungariae regnum, ad christianae ditionis et gloriae terminos proferendos, vel propter bellicosissimae gentis fortitudinem omnium aptissimum, vel propter locorum naturam opportunissimum adhuc quidem semper habitum est et fuit. Neque vero quisquam ignorat quam multa et quam egregia facinora pro luenda propagandaque Iesu Christi religione gessit nobilissima Hungarorum gens; quam saepe manus conseruit cum teterrimis hostibus, eisdemque ad communem christianae reipublicae perniciem erumpentibus suo veluti corpore aditum interclusit, maximasque de illis victorias reportavit. Celebrantur ea quidem fama, clarissimisque prodita sunt monumentis litterarum. At silentio nullo modo praeterire possumus Stephanum illum sanctissimum fortissimumque Hungariae principem, cuius memoriam caelestibus honoribus consecratam atque in Sanctorum numero collocatam rite veneramur.

(Se continuará).

Continúa la lista de socios Titulares inscritos para el Congreso Eucarístico de Lugo.

- D. Blas González, Párroco de Cerezales.
- D. Pedro Reyero, id. de Ambasaguas.
- D. José Carbajal, id. de Devesa.
- D. José María García, id. de Santa Colomba.
- D. Heriberto Gascón, id. de Barrillos.

- D. Crisógono Escobar, id. de Barrio de Nuestra Señora
D. Bernardo María Alonso, id. de Vegas.
D. Ildefonso Cañón, id. de San Cipriano.
D. Manuel Villafañe, id. de Villafruela.
D. Joaquín García, id. de Castrillo.
D. Eduardo Cañón, id. de San Vicente y Cañizal.
D. Santiago García, id. de Castro Esquilón.
D. Vicente Alvarez, id. de Villafelíz.
D. Maximino Bacas, id. de Santovenia.
D. Jacinto Ordás, id. de Carbajosa.
D. Emilio Ferreras, Vicario del Páramo de Santa
María.
D. Nicolás García, Ecónomo de Villimer.
D. Lorenzo López, id. de Villamayor y Represa.
D. Segundo González, id. de Villanueva.
D. Perfecto García, id. de Gallegos.
D. Francisco Fernández, Arcipreste y Párroco de Vi-
llamuño.
D. Francisco Rodríguez Paniagua, T. Arcipreste y
Párroco de San Miguel.
D. Eugenio Tegerina, Párroco de Joarilla.
D. Balbino Bustamante, id. de Valdespino.
D. Roque Fidalgo, id. de Vallecillo.
D. Juan Rodríguez, id. de Castrotierra.
D. Santiago Urdiales, id. de Bercianos.
D. Calisto Escudero, id. de Gordaliza.
D. Juan de la Peña, id. de Matallana.
D. Gabriel Núñez, id. de Villamarco.
D. Francisco Abad, id. de El Burgo.
D. Máximo Garrido, id. de Las Grañeras.
D. Jesús Lorigo, id. de Grajalejo.
D. Gregorio Núñez, id. de Santa Cristina.
D. Jesús Antonio Rojo, Ecónomo de Villeza.
D. Isaías de la Vega, Ecónomo de Castrovega.
D. Fidel Aparicio, Párroco de Villamoratiel.
D. Manuel Alaez, Arcipreste y Párroco de Villanófar.
D. Luis A. Moreno, Parroco de Quintana del Monte.

- D. Pedro Rodriguez Villacorta, Párroco de Santibañez.
D. Isidoro Bayón, id. de Carbajal de Rueda.
D. Isidro Yugueros, id. de Valdealcón.
D. José García, id. de Villarratel.
D. Manuel Martínez, id. de Quintanas de Rueda.
D. Juan Ferreras, id. de Villacidayo.
D. Manuel Fernández, id. de Valporquero de Rueda.
D. Pedro Chico, id. de Garfín.
D. Conrado Olmo, id. de Nava de los Caballeros.
D. Rudesindo Sánchez, id. de Valduviego.
D. Cayo Octavio Martínez, id. de Palacio Valdellorma.
D. Gabriel Barrientos, id. de Cifuentes.
D. José María Robles, id. de Rueda.
D. Germán Usano, Ecónomo de Pesquera.
D. Agustín Redondo, Arcipreste y Párroco de la de
San Miguel de Melgar de Arriba.
D. Marcelo Fernández, T. y Párroco del Salvador de
Galleguillos.
D. Pedro Cuñado, Párroco de San Pedro de las Dueñas.
D. Felix Laiz, id. de Arenillas de Valderaduey.
D. Valeriano Rojo, id. de San Juan Evangelista de
Melgar de Abajo.
D. Robustiano Rodriguez, Ecónomo del Salvador de id
D. Macario Diez, Párroco de Santervás de Campos.
D. Eusebio Inojal, Notario del mismo Santervás.
D. Pedro González, Párroco de Zorita de la Loma.
D. Félix García, Vicario de Villacidaler.
D. Santiago Martínez, Párroco del Salvador de Boadilla
D. Robustiano Anton, id. de Santa María de id.
D. Cipriano Bajo, Capellán de id.
D. Bernardo Gómez, Capellan de Grajal de Campos.

(Se continuará.)